

Jogalapok és fontosabb érvek:

A fellebbezők állítása szerint az Elsőfokú Bíróság végzését hatályon kívül kell helyezni, mert az Elsőfokú Bíróság megsértette az eljárás szabályait azzal, hogy kérelmüket az EK-Szerződés 226. cikke szerinti kérelemként bírálta el, amikor az valójában az EK-Szerződés 232. cikke szerinti kérelem.

Az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. július 5-én a Svéd Királyság ellen benyújtott kereset

(C-287/04. sz. ügy)

(2004/C 228/53)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli: L. Ström van Lier és N. Yerell meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. július 5-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához a Svéd Királyság ellen.

Az Európai Közösségek Bizottsága a következő döntés meghozatalát kéri a Bíróságtól:

- állapítsa meg, hogy a Svéd Királyság elmulasztotta a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 1993. november 23-i 93/104/EK tanácsi irányelv irányelv⁽¹⁾ alapján fennálló kötelezettségei teljesítését, mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy eleget tegyen az irányelv 3., 6. és 8. cikkének;
- kötelezze Svédországot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A svéd jogi szabályozás nem biztosítja az irányelv 3. cikke által előírt, 24 órás időtartamonként 11 összefüggő órából álló minimális napi pihenőidőt. Az a tény, hogy a munkavállalók nagy része kollektív szerződés hatálya alatt áll, amely rendezi ezt a kérdést, nem befolyásolja azt a kötelezettséget, hogy minden munkavállalóra nézve átültessék ezt a rendelkezést.

Ami az irányelv 6. cikkét érinti, a 16. cikk 2. pontja által a 6. cikk alkalmazásában megállapított rendes 4 hónapos hivatkozási időszak nem lehet több, mint 6 hónap, amely utóbbi maximumot a 17. cikk (4) bekezdése rögzíti. A hivatkozási időszak tekintetében az eltérési lehetőség által megengedett eltérés mértéke kisebb, mint amelyet a svéd jogi szabályozás lehetővé tesz.

Az irányelv 8. cikkét a svéd jogi szabályozás kifejezetten nem ültette át.

⁽¹⁾ HL L 307., 1993.12.13., 18. o.

A Bundesfinanzhof 2004. április 28-i végzésével az FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH kontra Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-290/04. sz. ügy)

(2004/C 228/54)

A Bundesfinanzhof 2004. április 28-i végzésével, amely 2004. július 7-én érkezett a Bíróság hivatalához, az FKP Scorpio Konzertproduktionen GmbH kontra Finanzamt Hamburg-Eimsbüttel ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Bundesfinanzhof a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

1. Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 59. és 60. cikkeit, hogy ezeket sérti, ha egy Németországban (belföld) letelepedett személyt, aki külföldi EU-tagállamban (konkrétan: Hollandiában) letelepedett, EU-tagállam állampolgárságával rendelkező személlyel szemben díjazás fizetésére kötelezett, az 1990. évi Einkommensteuergesetz 1993. évi hatályos szövege (EStG) 50a. cikkének (5) bekezdése 5. mondata szerint felelősségre lehet vonni azért, mert elmulasztotta az EStG 50a. cikkének (4) bekezdésében előírt adólevonást, míg a belföldön korlátlanul személyijövedelemadó-köteles (= belföldi) jogosultnak kifizetett díjazás vonatkozásában nem áll fenn az EStG 50a. cikkének (4) bekezdése szerinti adólevonási kötelezettség és ezáltal a díjazás fizetésére kötelezettnek sem állapítható meg a felelőssége az adólevonás teljes vagy részleges elmulasztása miatt?
2. Eltér-e a válasz az 1. pontban feltett kérdésre akkor, ha a külföldi EU-tagállamban letelepedett díjazásra jogosult személy szolgáltatása nyújtásakor nem rendelkezik EU-tagállam állampolgárságával?
3. Amennyiben az 1. pontban feltett kérdésre adott válasz nemleges:
 - a) Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 59. és 60. cikkeit, hogy a díjazás fizetésére kötelezett személynek a külföldi EU-tagállamban letelepedett, díjazásra jogosult személy belföldi díjszerző tevékenységével gazdasági összefüggésben keletkezett költségeit már az EStG 50a. cikkének (4) bekezdése szerinti adólevonási eljárásban adócsökkentőnek kell tekintenie, mert belföldiek esetében is csak a költségek levonását követően fennmaradó nettó bevétel jelenti a személyi jövedelemadó alapját?

b) Elkerülhető-e az EK-Szerződés 59. és 60. cikkeinek megsértése, ha az EStG 50a. cikkének (4) bekezdése szerinti adólevonási eljárásban csak azok a belföldi díjszerző tevékenységgel gazdasági összefüggésben keletkezett költségek számítanak adócsökkentőnek, amelyeket külföldi EU-tagállamban letelepedett, díjazásra jogosult személy a díjazásra kötelezettnek igazolt, és az esetleges további költségeket a kapcsolódó adóvisszatérítés során lehet figyelembe venni?

c) Úgy kell-e értelmezni az EK-Szerződés 59. és 60. cikkeit, hogy ezeket sérti, ha az EStG 50a. cikkének (4) bekezdése és 50d. cikkének (1) bekezdése szerinti adólevonási eljárás során figyelmen kívül hagyják a Hollandiában letelepedett, díjazásra jogosult személyt a Német Szövetségi Köztársaság és a Holland Királyság közötti kettős adóztatási egyezmény alapján Németországban megillető adómentességet és csak az ezt követő mentességet megállapító vagy adóvisszatérítési eljárásban veszik figyelembe, és a díjazás fizetésére kötelezett személy sem hivatkozhat a felelőssége megállapításakor az adómentességre, míg a belföldiek adómentes jövedelme után nem kell levonni az adót és ezáltal a díjazás fizetésére kötelezettnek sem állapítható meg a felelőssége az adólevonás teljes vagy részleges elmulasztása miatt?

d) Eltérő válaszok adhatók-e a 3.a)–c) pontokban feltett kérdésekre akkor, ha a külföldi EU-tagállamban letelepedett díjazásra jogosult személy szolgáltatása nyújtása időpontjában nem rendelkezik EU-tagállam állampolgárságával?

A Finanzgericht Köln 2004. június 24-i végzésével a Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde és Marina Stöffler kontra Finanzamt Bonn-Innenstadt ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-292/04. sz. ügy)

(2004/C 228/55)

A Finanzgericht Köln (Németország) 2004. június 24-i végzésével, amely 2004. július 9-én érkezett a Bíróság Hivatalához, a Wienand Meilicke, Heidi Christa Weyde és Marina Stöffler kontra Finanzamt Bonn-Innenstadt ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

A Finanzgericht Köln a következő kérdéstről kéri a Bíróság döntését:

Összeegyeztethető-e az EStG (Einkommensteuergesetz) 36. § (2) bekezdés 3. pontja (a jogvita éveiben hatályos változata), amely szerint csak a teljes körű adókötelezettség alá eső társaság vagy személyegyesülés által fizetett társasági adó számítható be az EStG 20. § (1) bekezdés 1. vagy 2. pontja alapján a jövedelmek 3/7-e erejéig a fizetendő jövedelemadó összegébe, az EK 56. cikk (1) bekezdésével és az EK 58. cikk (1) bekezdés a) pontjával, illetve (3) bekezdésével?

A Gerechtshof 2004. június 14-én ítéletével a Beemsterboer Coldstore Services B.V. kontra Inspecteur der Belastingdienst–Douanedistrict Arnhem ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-293/04. sz. ügy)

(2004/C 228/56)

Gerechtshof te Amsterdam (Holland Királyság) 2004. június 14-én végzésével, amely 2004. július 9-én érkezett a Bíróság hivatalához, a Beemsterboer Coldstore Services B.V. kontra Inspecteur der Belastingdienst–Douanedistrict Arnhem ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához.

Gerechtshof te Amsterdam a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

1) A Közösségi Vámkódex⁽¹⁾ 220. cikk (2) bekezdésének b) pontjának új szövege alkalmazandó-e arra az esetre, amikor a vámtartozás az előírás hatályba lépése előtt merült fel és az utólagos beszédési eljárást is akkor folytatták le?

2) Ha az 1) kérdésre adott válasz igenlő: Az EUR.1 igazolás a Vámkódex 220. cikk (2) bekezdésének b) pontjának új szövege alapján „hibás igazolás”-e, ha hibás volta ténylegesen nem állapítható meg, mert az igazolás tárgyát képező áruk eredetét az utólagos ellenőrzés során nem lehetett meghatározni, és az áruk kizárólag emiatt nem részesültek kedvezményes elbánásban; és ha ez nincs így, akkor egy érdekelt fél még eredményesen nyújthat-e be jogorvoslati kérelmet ezen előírás ellen?

3) Ha a 2) kérdésre adott válasz igenlő: Kinek kell bizonyítania, hogy az igazolás az exportőr által szolgáltatott adatok hibás feltüntetésén alapul, illetve kinek kell bizonyítani azt, hogy az igazolást kiadó hatóságok nyilvánvalóan tudatában voltak vagy tudatában kellett volna lenniük annak, hogy az áru nem felel meg a kedvezményes elbánásra jogosító feltételeknek?